

Arrest

nr. 183 501 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw F. A. N. wordt op 28 januari 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2. Verzoeker dient op 28 april 2015, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw F. A. N., een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 augustus 2015 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing, die verzoeker op 15 september 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10bis§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011

Overwegende dat de aanvraag van meneer werd ingediend op grond van een eenvoudige huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat in het huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Bijgevolg kan het voorgelegde document dan ook niet erkend worden in België en wordt de visumaanvraag afgewezen.

In de veronderstelling echter dat een DNA-test ten aanzien van het kind [Z.] aantoont dat het om een gemeenschappelijk kind gaat van de heer [K. I. H.] en mevrouw [A. N. F.], dan kunnen we de resultaten van deze DNA-test weerhouden worden voor een nieuwe beslissing op grond van art 10 van de wet van 15/12/1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij onder andere geweigerd omdat de voorgelegde huwelijksakte niet kon worden gelegaliseerd.

Verwerende partij stelt echter zelf reeds dat de regering van Somalië door België niet wordt erkend en dat het dus onmogelijk is om zekerheid te hebben over de authenticiteit van het voorgelegde document. Dit is dus te wijten aan de algemene toestand van Somalië en niet aan verzoekende partij of haar echtgenote.

[...] Artikel 12bis, §§ 5 en 6 Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet bevat dus duidelijk een stapsgewijze methode om, bij gebrek aan officiële documenten, de aanverwantschapsbanden te controleren.

Eerst en vooral dient er te worden nagegaan met welke andere geldige bewijzen er kan worden rekening gehouden.

Indien deze er niet zijn, dan kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dat verband worden overgelegd.

Indien dit evenmin mogelijk is, dan kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht.

[...] Zoals reeds voormeld kan verzoekende partij in casu geen geldige documenten overmaken, doch valt dit niet aan haar te verwijten.

Verwerende partij kan dan ook toepassing maken van artikel 12bis, §6, laatste lid Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt in haar beslissing een DNA-test voor.

Echter, deze DNA test met het kind [Z.] en de heer [K. I. H.] zal niet tot een positief resultaat leiden om de simpele reden dat [Z.] een kind is uit een eerder huwelijk van de echtgenote van verzoekende partij. De echtgenote van verzoekende partij was immers reeds eerder gehuwd. Haar eerste echtgenoot en tevens de vader van haar kind overleed in 2010. Het kind is geboren op 1 april 2009. Verzoekende partij en haar echtgenote zijn gehuwd eind 2011. Volgens de Somalische tradities én eenvoudig rekenwerk kan het kind aldus absoluut niet de biologische zoon van verzoekende partij zijn. Echter, dit neemt niet weg dat verzoekende partij na haar huwelijk met mevrouw [A. N. F.] alle kinderen als de zijne heeft opgevoed en ook de kinderen bezit van staat hebben ten aanzien van verzoekende partij.

In het CGVS beslissing van het Commissariaat generaal waarin aan de echtgenote van verzoekende partij de subsidiaire bescherming wordt toegekend werd aldus ten onrechte het volgende gesteld in het feitenrelaas:

[...] In 2011 huwde u met [K.]. Samen kregen jullie een zoon en voedden ook de vier kinderen van uw zus op. Uw echtgenoot en kinderen verblijven momenteel in [...].

Verzoekende partij huwde inderdaad in 2011 met mevrouw [A. N. F.]. Maar zij kregen niet samen een kind. Het laatste kind van de echtgenote van verzoekende partij werd zoals gesteld geboren op 1 april 2009, lang voor partijen huwden.

Echter, het feit dat [Z.] niet de biologische zoon is van verzoekende partij is niet voldoende om een negatieve beslissing te nemen. De kinderen verblijven thans bij verzoekende partij en zij voedt ze ook op.

Bovendien voorziet artikel 12bis, §6, laatste lid tevens de mogelijkheid om over te gaan tot een onderhoud met verzoekende partij en haar echtgenote.

[...] In casu heeft verwerende partij zich deze moeite niet getroost; nochtans is een DNA-test niet het enige alternatief in het geval er geen officiële documenten voorhanden zijn, of om na te gaan of verzoekende partij en haar echtgenote effectief een gezin vormen.

Verwerende partij had de partijen kunnen horen, had de situatie van beide partijen veel beter kunnen onderzoeken. Had zij dit gedaan, zou zij niet anders kunnen hebben gedaan dan te besluiten dat verzoekende partij weldegelijk gehuwd is met mevrouw [A. N. F.], dat verzoekende partij zorgt voor de kinderen en het een relatie betreft met het oog op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

In casu is dit niet gebeurd. Verwerende partij heeft ervoor geopteerd om onmiddellijk een negatieve beslissing te nemen en in die beslissing te stellen dat als partijen een DNA test zouden doen, zij op basis hiervan een nieuwe (positieve?) beslissing zou nemen. Nimmer werd aan verzoekende partij de kans geboden om haar situatie uit te leggen en te verduidelijken dat een DNA test niet zou aantonen dat zij de biologische vader is [Z.]. Dit is manifest onredelijk.

Verzoekende partij is wél de feitelijke vader van het kind, en wordt zo aanzien door het kind zelf, door de samenleving en door haar echtgenote. Er is aldus weldegelijk een band tussen verzoekende partij, haar echtgenote en het kind.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg manifest de materiële motiveringsverplichting en artikel 12, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker verzocht het bestuur in casu om de afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Hij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

Verweerder weigert de visumaanvraag, en aldus ook het verblijfsrecht, nu slechts een eenvoudig, niet gelegaliseerd huwelijkscertificaat werd voorgelegd. Hierbij wordt toegelicht dat in huidig geval het

voorgelegde document niet werd gelegaliseerd omdat het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering door België niet wordt erkend. Hij stelt dat aldus geen zekerheid kan worden verkregen omtrent de authenticiteit van dit document en dit document niet kan worden erkend in België. Er wordt bijkomend gesteld dat in de veronderstelling dat een DNA-test met betrekking tot het kind Z. aantoont dat het om een gemeenschappelijk kind gaat van verzoeker en mevrouw A. N. F., de resultaten van deze test kunnen worden weerhouden voor een nieuwe beslissing op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

In de thans voorliggende situatie voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

De motivering van verweerder komt er in wezen op neer dat verzoeker in de onmogelijkheid is om zijn huwelijksband aan te tonen met officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek voor internationaal privaatrecht. Hij is immers in de onmogelijkheid om een legalisatie van zijn huwelijkscertificaat uit Somalië – of van enig ander document afkomstig van de Somalische autoriteiten – te verkrijgen, omdat – zo blijkt uit het gestelde door verweerder – België de regering van Somalië niet erkent en aldus niet overgaat tot het legaliseren van documenten die afkomstig zijn uit dit land.

In het licht van het bepaalde in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, en voormelde erkende onmogelijkheid om officiële documenten ter staving van de huwelijksband voor te leggen, blijkt evenwel niet dat verweerder zonder meer kon volstaan met deze vaststelling om de visumaanvraag af te wijzen.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker zich wel degelijk op artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet kan beroepen, nu het niet is betwist dat de ingeroepen huwelijksband reeds bestond voordat de echtgenote die subsidiaire bescherming geniet in België naar dit land kwam. De echtgenote kwam zo naar België in de loop van 2014, terwijl het voorgelegde huwelijkscertificaat dateert van 2011 en de echtgenote tijdens haar asielprocedure ook reeds verklaarde in 2011 met verzoeker te zijn gehuwd. Voormelde wetsbepaling verplicht het bestuur in de thans voorliggende situatie waarin de huwelijksband niet met officiële stukken kan worden aangetoond om rekening te houden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot deze band worden overgelegd en stelt dat bij gebrek hieraan de in § 6 voorziene bepalingen kunnen worden toegepast. Het bestuur kan aldus overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Er dient te worden aangenomen dat verweerder, om tegemoet te komen aan het bepaalde in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, in casu heeft geuid dat indien een DNA-test met betrekking tot het kind Z. aantoont dat het om een gemeenschappelijk kind gaat van verzoeker en mevrouw A. N. F., de resultaten van deze test kunnen worden weerhouden voor een nieuwe beslissing op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient evenwel te worden bijgetreden waar hij betoogt dat verweerder op dit punt niet zorgvuldig heeft gehandeld en niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Verweerder gaat op dit punt immers uit van het gegeven dat het kind Z. een gemeenschappelijk kind zou zijn van verzoeker en zijn voorgehouden echtgenote, terwijl hij gelet op de stukken van het administratief dossier kennis had van de duidelijke verklaringen van de echtgenote dat het een

kind betreft uit een relatie voor het huwelijk met verzoeker. Zo bevat het administratief dossier het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2015 van de echtgenote, waaruit blijkt dat zij in het kader van haar asielaanvraag – en gevraagd naar haar gezinsbanden – aangaf in 2011 met verzoeker te zijn gehuwd en een zoon en vier pleegkinderen te hebben. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat haar zoon een kind is uit een vorig huwelijk. Verweerder had er ook kennis van dat de zoon Z. geboren is voor het voorgehouden huwelijk van verzoeker met mevrouw F. A. N. Er blijkt aldus niet dat deze voorziene motivering in het licht van artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet kan standhouden en wel omdat niet blijkt dat verweerder op dit punt is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan.

De Raad herhaalt dat in het licht van het bepaalde in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, en de erkende onmogelijkheid voor verzoeker om officiële documenten ter staving van de huwelijksband voor te leggen, niet blijkt dat verweerder zonder meer kon volstaan met de vaststelling dat een niet-gelegaliseerde huwelijksakte voorligt om de visumaanvraag af te wijzen, zonder minstens bijkomend te duiden waarom in het voorliggende geval geen toepassing wordt gemaakt van de in § 6 voorziene bepalingen of waarom minstens een onderhoud of enig ander onderzoek dan geen optie is. De voorziene motivering inzake de DNA-test is aldus geenszins te beschouwen als een louter overtollige motivering waarvan de vastgestelde onregelmatigheid nog niet vermog te leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS